

Jól csak a szívével lát
az ember.
Ami igazán lényeges,
az a szemnek láthatatlan.

GERGELY

«Ez
a lány
négy évig
szinte
került.»

Figyelj csak, sorolok néhány szót, Te pedig dönts el, melyikük látható mindig és azonnal, mint egy kifli, egy bicikli vagy egy macska! Tehát: szeretet, gyűlölet, ragaszkodás, idegenkedés, vágyakozás, érdek, akarat, félelem, szenvedély, gyengeség, bánat, boldogság, csalódottság, barátság, hiúság, hűség. No? Ugye, hogy egyik sem?

Ránézel egy emberre, és gyakran fogalmad sincs, mit érez, hogyan gondolkodik, mi a véleménye rólad és a világról. Pedig a felsoroltaknál aligha vannak fontosabb szavak az életben. Ahogy Saint-Exupéry kis hercege mondja: „**Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.**”

Évekkel a gimnáziumi ballagásunk után, egy hangulatos étteremben újra összejöttünk, egykori osztálytársak. Edit is ott volt, akivel két szót, ha váltottam az iskolás évek alatt. Enyhén szólva nem rajongtunk egymásért. Én legalábbis mindig úgy éreztem, ki nem állhat. Egy- valamire emlékszem vele kapcsolatban: egyszer, talán harmadikban, lefogyott nyolc kilót. Köztünk maradjon: ráfért.

Ám azon az évekkel későbbi találkozón Edit odalépett hozzám, és arra

kért, sétáljak vele egyet az étterem körül. Meglepett a kérése, de felálltam, és vele tartottam.

– Tudod, hogy nagyon szerettelek? – szólalt meg váratlanul odakint, a platánok árnyékában. – Tudod, hogy akkoriban te jelentetted számomra mindent? Zsibbadni kezdtek a tagjaim. Micsoda? Ez a lány, aki négy évig szinte került, most azzal jön itt nekem, hogy valójában én voltam számára a Nagy Ő? És ebből én semmit se vettem észre? Hát ez igazán hervasztó, a macska rúgja meg!

– Ha annak idején egy kicsit figyelsz, ha nem vagy annyira vak, észrevetted volna minden öntudatlan mozdulatomból, lopott pillantásomból, hogy halálosan szerelmes vagyok beléd – mondta halkán Edit. Vak voltam? Eleinte nem is értettem, mit akar ezzel mondani. Aztán lassan rájöttem, milyen igaza van! Az én szívemet akkor lefoglalta egy másik lány. Ezért csak azt láttam, ami nyilvánvaló volt, azaz a szemnek azonnal látható. Márpedig Edit részéről az nem volt más, mint elutasítás, barátságtalanság és ellenszenv. Mert Edit így védekezett. Nem akarta, hogy mások észrevegyék az érzelmeit. Ezért azt játszotta, hogy utál. És ahogy a többiek, úgy én is elhittem, hogy így érez. A szemem becsapott.

Ahogy Edit beszélt, egyre nyomorultabbul éreztem magam. Sajogni kezdett a szívem, és az a kínzó gondolatom támadt, hogy mennyi minden mellett megyünk el az életben, amit észre kellene vennünk! Bánatomban a bajuszom csücskét harapdálva megöleltem Editet. Megköszöntem, hogy elárulta nagy titkát. Túlságosan is megrendített a vallomása, semhogy okosságokat tudtam volna mondani. Csak

«Néhány
percre
az a bájos
és üde
lányka
pillantott
vissza
rám,
akin
annyi
éven át
keresztül-
néztem.»

bámultam immár harmincesztendőös asszonyi arcát, amelyből, láss csodát, néhány percre most az a bájos és üde lányka pillantott vissza rám, akin annyi éven át keresztül néztem.

Ma már nem csak a szememnek hiszek. Nem azt tartom igaznak, amit először látok. A kertészem egy közismerten részeges fickó, aki nálam ugyan sosem iszik, de eszembe se jutott volna fölvenni magamhoz, ha a vörös krumpliorráról ítélt meg, és nem az első beszélgetésünk alapján. A kocsimat egy nem túl bizalomgerjesztő külsejű, agyontetovált, hosszú hajú, fülbevalós sráctól vettem, aki azonban már sok barátomnak adott el autót, és mindegyiküktől csak jót hallottam róla. A szívem azt súgta, hogy ne a látszat alapján döntsék. Ez természetesen fordítva is igaz. Például a negédes emberek hízelgése gyakran csak színjáték! A hazugságot is nehéz leleplezni, ha a hazug arca, viselkedése nem árulkodik. Persze a hamisságot megérezheti az ember. Hallgass a szívedre, sosem csap be!

Jut eszembe: mondtam már, hogy azt a nyolc kilót is azért adta le harmadikban Edit, mert nekem akart tetszeni?

